

sagt, den Gang, det var i høj Grad urimeligt, og det glæder mig nu, at Repræsentanten for dem, der skal betale, altsaa Arbejdsgiverne, der skulle gøre det direkte Udlæg til Ulykkesforsikringen, nu ere enige i, at det er irrationelt og urigtigt at opretholde denne Undtagelse. Man indsatte den den Gang, fordi man mente, at vi ude paa Landet have bygget 1-Etages Bygninger fra Arilds Tid, uden at der var nogen Ulykkesforsikring, og derfor skulde der heller ikke være det nu, men de, der komme til Skade ved Opførelsen af disse Bygninger ere jo lige saa daarligt stillede, som de, der komme til Skade ved Opførelsen af større Bygninger, saa det er naturligt at faa en Ændring i Loven paa dette Punkt.

En Bemærkning, det ærede Medlem gjorde, synes jeg dog maa bero paa en Misforstaaelse. At 4de Stykke i § 3 gaar ud, betyder jo ikke at Dagpengeydelsen kan fortsættes i det uendelige. 4de Stykke i § 3 er jo det Stykke, der lyder saaledes: „Naar den tilskadekomne paa ny gaar i Arbejde, anses Nedsættelsen i Arbejdsevnen for ophørt, uanset at Lægen ikke har afgivet Erklæring derom.“ Men i det sidste Stykke, det 5te Stykke, bestemmes det jo, at Dagpengeydelsen ikke kan vare længere end til Aarsdagen efter Ulykkestilfældets Indtræden.

Det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at det var maaske ikke saa urimeligt at paalægge Arbejderne den Byrde at skulle skaffe en Attest ugentlig eller hver 14de Dag i den Tid, de modtog Dagpenge, for at godtgøre, at de endnu vare berettigede dertil, fordi, sagde han, Arbejderne betale jo her ikke selv noget til deres Forsikring. Ja, det er rigtigt, at de ikke direkte betale noget til den Forsikring, de Dagpenge, de faa, naar der er gaaet 13 Uger efter Ulykkestilfældet, men alle de Udgifter, der løbe paa et Ulykkestilfælde i de første 13 Uger, maa de dog selv afholde, og da det jo er langt de fleste, saa maa man dog — selv om man ogsaa tager Hensyn til det Tilskud til Sygekasserne, som gives af Statskassen — sikkert erkende, hvad der ogsaa, da denne Lov blev vedtaget, blev meget stærkt fremhævet af den, der var dens virksomste Talsmand, forhenværende Indenrigsminister Bramsen, at her er en Deling af Risikoen. Den ene Del tage Arbejderne selv gennem den første Tid, og den anden Del tage Arbejdsgiverne, og derfor mener jeg ikke, man kan sige, at Arbejderne betale ingen Ting her. De tage i Virkeligheden den tunge Ende af

Ulykkerne og Ulykkernes Følger. Ganske vist kunne de fleste af dem være forsikrede i en Sygekasse, men de maa dog ogsaa der betale den væsentligste Del af, hvad Omkostningerne udgøre til Støtte i den Tid. Jeg synes derfor, at man, naar det ikke misbruges, har truffet det rette. Man har sagt: den første Attest, som gør det muligt for Arbejderen at erholde Dagpenge, skal han selv betale; vil man saa fra Arbejdsgivernes eller Forsikringsselskabernes Side have flere Attester Uge for Uge for at udbetale Erstatning, saa maa man, synes jeg, ganske naturlig selv betale. Jeg gaar ogsaa ud fra, at Forsikringsraadet ikke vil forlange flere Attester end nødvendigt, og Arbejdsgiverne ere jo ikke saa tvungne til at give disse Attester, fordi ethvert Tilfælde, hvor der skal betales Dagpenge, jo er inde under Forsikringsraadets Kontrol, og lige saa humant som jeg erkender, Forsikringsraadet har behandlet denne Sag, lige saa samvittighedsfuld tror jeg ogsaa, man kan sige, at Raadet har opfattet sin Stilling ogsaa over for dem, der skulle betale direkte til denne Sag, hvad enten det er enkelte Arbejdsgivere, eller det er Forsikringsselskaber. Den Praksis, som her er bleven skabt ved det nuværende Forsikringsraad, som jeg kan forstaa, at ogsaa det ærede Medlem mener er optraadt fuldt ud korrekt, vil jo sikkert nok følge Institutionen, hvis den opretholdes og fortsættes nogenlunde uforandret.

Som sagt, jeg har ønsket at komme længere, men jeg har ment, at jeg vilde gavne Sagen, gavne en Revision af Loven ved at undlade at stille Forslag ved denne Lejlighed, dels fordi Lovforslaget i sin Form ikke let gav Anledning dertil, og dels fordi Ministeren saa stærkt ønskede ikke at faa principielle Ændringer af selve Loven af 7. Januar 1898. Og jeg kunde saa meget lettere lade være med at stille saadanne Ændringer, naar jeg ikke havde noget som helst Haab om at faa dem igennem, som Ministeren jo ved 1ste Behandling udtalte, at det var Lovgivningsmagtens Pligt at arbejde videre paa denne Ulykkesforsikringslovgivning, indtil vi naaede dertil, at enhver Arbejder, som for Tiden ikke er ulykkesforsikret, bliver det. Jeg synes, det er et stort og vigtigt Program, og da et saa væsentligt og stort Program rimeligvis ikke kan gennemføres paa en Gang, har jeg Haab om, at Ministeren i den nærmeste Tid, hvad han jo ogsaa den Gang antydede, vil tage fat paa en stykkevis Reform eller Udvidelse af denne Lovgivning og helst i et saa hurtigt Tempo